

KG Johansson

**KÄRLEKS
SEKTEN**

Kärlekssekten

KG Johansson

SMAKPROV

Publicerad av Molnfritt Förlag

Copyright 2014 Molnfritt Förlag

Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-43-9

Boken kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med Molnfritt Förlag.

Innehåll

[Första delen - Vår](#)

[Andra delen - Försommar](#)

[Tredje delen - Sommar](#)

[Fjärde delen - Förhöst](#)

[Femte delen - Höst](#)

[Sjätte delen - Förvinter](#)

[Sjunde delen - Vinter](#)

[Åttonde delen - Förvår](#)

Första delen

Vår

1

Den tjugonionde april sjöng sångerskan Sanna Melin fyra ord fel i melodifestivalens svenska final. Anna Bäckman såg det av en slump. Hon hade ägnat kvällen åt att öva i sitt arbetsrum. Under de senaste veckorna hade hon tagit upp en flöjtsonatine av en nutida fransk tonsättare, Henri Dutilleux. Den första satsen gick i sjutakt och Anna hade kommit in i ett flow när rytmerna lade sig till rätta i henne.

Efter någon timme bestämde hon sig för att ta en paus. Hon reste sig upp, sträckte på sig, blev en katt som nyss hade vaknat, tøjde alla lemmar så långt hon kunde. Hon förde axlarna fram och tillbaka ett par gånger för att mjuka upp dem, gäspade belåtet och öppnade dörren.

Musik från TV:n strömmade mot henne. Dur, tänkte hon på vägen mot vardagsrummet. Troligen G-dur. Sedan Em, C – nej, faktiskt ett oväntat C-moll – och förstås D7. Ett varv till. Och sedan refräng.

”Many, many times I tried”, hörde hon. ”Many, many times I cried, but now I know ...”

Anna kom fram till vardagsrumsdörren just när Sanna Melin virvlade runt och gjorde sin berömda blinkning in i kameran.

”Nu!” ropade Erik från sin plats på golvet. ”Nu kommer sista refrängen!”

Anders såg upp mot Anna. Han höll en burk folköl i handen. Ytterligare två tomma burkar stod på bordet bredvid honom.

”Du kommer i rätta ögonblicket”, sa han. ”Höjningen borde komma ungefär ...”

Och Sanna Melin virvlade runt en gång till och sjöng ”Many, many times”; och sedan stannade världen upp för en bråkdels sekund medan Anders sa ”Där!” och refrängen började om igen, nu i A, noterade Anna någonstans långt bak i huvudet, en helton högre.

Men Melin upprepade inte orden ”Many, many times I tried.”

”Vad sjöng hon?” ropade Erik med sin målbrottsröst. Han vände sig till sin pappa, inte till Anna, och hon kände ett litet styng av svartsjuka. ”Pappa, vad sjöng hon?”

Anders rynkade pannan. Anna hörde också att något var fel, men hon kunde inte uppfatta orden som Melin hade sjungit. Någon av TV:s kommentatorer utbrast något men tystnade genast. Och Sanna Melin själv verkade, för ett kort ögonblick, lika förvirrad.

Den ende oberörde var Felix. Han halvlåg i soffan med en stor flaska läsk inom tryggt räckhåll. Det behövdes mer än så här för att få Felix upprörd eller förvirrad. Han log stillsamt mot sin förvirrade far och bror och mot sångerskan i TV-rutan, som just försökte reda upp situationen genom ännu en blinkning in i kameran.

Låten tog slut. Anna kom på sig själv med att nynna med, tyst, inom sig. Det fanns något oväntat ackord där i slutet, med en inte helt självklar meloditon, en sexa trodde hon. En snygg

vändning.

Slutackordet följdes av kaos. Kommentatorerna försökte överrösta en enorm applåd och spekulerade upphetsat i vad som hade hänt, varför det hade hänt och vad det skulle leda till.

”Hon är favorit, inte sant?” sa Anna.

”Ja”, sa Anders, men han höll upp en avvärande hand och såg inte på henne. ”Vänta ...”

Kommentatorerna pratade ivrigt på. Sanna Melin själv försvann från scenen och ersattes av två festklädda programledare. Applåden pågick fortfarande och programledarna hade ingen möjlighet att göra sig hörda. I stället stod de bredvid varandra och försökte hålla sina leenden vid liv.

Anders, Erik och Felix var uppslukade av TV-apparaten. Anna stod kvar ett ögonblick. Ingen av de tre verkade ens medveten om att hon var där. Hon kunde inte låta bli att le medan hon gick ut i köket och bryggde en kopp kaffe.

Viktoria hette Andér i efternamn. Till skillnad från sin äldre syster var hon ogift och hade kvar det som förr i tiden kallades för sitt flicknamn. Viktoria var en av de få i Sverige som inte alls såg direktsändningen med felsjungningen. När den ägde rum befann hon sig framför sin dator, kritiskt studerande sitt foto på SprayDate.

Nej, tänkte hon, vacker kan man knappast säga. Ögonen och leendet är det inga fel på. Men det är näsan. Den där jävla lilla uppnäsan. Det är därför jag ser ut som en bortkommen tonåring.

För tusende gången sköt hon bort tanken på en operation. Hon ville inte ge sig in på sådant. I stället undrade hon om hon skulle se bättre ut med längre hår. Hon hade provat minst tio gånger att låta det växa, men eländet kom hela tiden i vägen, irriterade henne, föll ned över ansiktet, och till slut klippte hon alltid av det. Just nu räckte det knappt ned till halsen, självlockigt eller självtrassligt på ett sätt som ingen frisör hade lyckats få bukt med, och det var färgat i en ilsken röd nyans för att undvika jämförelser med hennes storasyster. Annas raka näsa och stora ögon flög förbi och fick Viktoria att irriterat klicka bort fotot. Varför hon. Varför hon och inte jag.

Hon läste ett par meddelanden från andra nätvrak. *Sammet-04, du verkar vara en trevlig tjej. Mejla mig på min privata adress så kanske vi kan ...* Hon klickade bort meddelandet utan att läsa mera. Nästa var ännu värre. *Jag gillar också musik från början av 90-talet och om du kommer hem till mig ska jag spela några av mina favoriter för dig. Du kan få höra Bryan Adams ...*

Klick.

Bryan jävla Adams. Viktoria slog irriterat av datorn och reste sig upp. Hur patetiskt var det här? En helt ledig lördag och söndag. Och ingen att gå ut med. Hon kollade på sin mobiltelefon. Inga missade samtal och inga mess. Som hon mycket väl visste. Hon såg bara på telefonen för att kolla vad klockan var. Intalade hon sig.

Kvart i tio.

Viktoria slog på sin lilla TV. Hon hade bara tre markkanaler att zappa mellan, hade ingen lust att betala tusentals kronor i månaden för dokusåpor och porrfilm. Schlagersändningen gick i tvåan. Viktoria kom in under en snabbgenomgång av låtarna. En blonderad kille med feminint utseende sjöng att någon skulle vara hans *Love Toy*, en fras som måste vara refrängen eftersom den upprepades gång på gång långt efter att den hade slutat vara intressant. Viktoria skulle just zappa bort schlagerfestivalen när kommentatorerna förtjust pratade om kvällens stora händelse. Viktoria brukade inte frivilligt lyssna på Sanna Melin men kände förstås till stjärnan från TV-program och kvällstidningsrubriker. Att Melin hade sjungit fel, kände Viktoria genast, var fullständigt rätt åt henne; Viktoria kunde inte zappa bort innan hon hade sett det hända.

Hon fick inte se det. De få sekunderna i snabbgenomgången ägnades åt något annat ställe i låten, ett ställe där sångerskan och hennes blinkningar åt kameran fungerade enligt planen. Kommentatorerna kunde däremot inte prata om något annat än de fyra ord som hade blivit fel. Viktoria lyssnade med ett halvt öra medan hon med viss tillfredsställelse konstaterade att låten var lika tom och innehållslös som alla melodifestivalslåtar. Den lät typiskt Sanna Melin. Mainstream, lättillgänglig och ytlig, ljusår från Liam och Noel. Som den måste vara.

Och Melin hade varit en av Sveriges ledande sångerskor i mer än femton år.

Viktoria slog av TV:n och reste sig upp. Det här går inte, tänkte hon.

Jag måste gå ut.

Hon räknade över sin budget i huvudet och konstaterade att om hon gick ut den här kvällen fanns det i stort sett inget utrymme för att köpa kläder, eller något annat, fram till nästa lön om två veckor.

Porttelefonen skorrade. Viktoria lyfte inte ens på huvudet. Hon väntade medan det hårda ljudet upprepades en gång till. Hade ingen aning om vem det var, visste bara att det var någon som hon inte ville träffa.

Det ringde en sista gång, på något sätt mer tveksamt, medan Viktoria redan letade i kyl och skafferi. Det enda hon hittade var en halv flaska glögg, defensivt gömd långt inne i skafferiet bakom trista hälsoflingor. Hon ryckte på axlarna, slog upp glögg i en kaffekopp, värmden i mikron och önskade sig själv god jul.

Anna övade en stund till. Så småningom intalade hon sig själv att ingen skulle tycka att hon var lat om hon slutade arbeta halv elva en lördagskväll. Hon hörde att schlagerfinalen fortfarande pågick och passade på att gå in i badrummet en stund. När hon hade sköljt sina trötta ögon med kallvatten såg hon sig kritiskt i spegeln och bestämde att det fortfarande höll. Några år till.

Hon drog ett par diskreta streck runt ögonen innan hon släckte ljuset i badrummet och gick

ut. Felix kom ut ur vardagsrummet samtidigt som signaturen till melodifestivalen brakade loss. Han bar på en bok. När han såg hennes blick höll han upp boks titeln mot henne. Ett fantasyomslag: *Vargens tid*. Anna nickade.

”Ska du lägga dig nu?”

”Jag ska bara ta kvällsmat.”

Anna följde efter sin yngste son ut till köket. Det var mörkt ute och gatlyktorna lyste över snön. Snödrivorna hade precis börjat smälta undan och avslöja mer och mer av grannvillorna.

Det här är den bästa tiden, tänkte Anna. Det är nu det blir ljusare, dag för dag och vecka för vecka, ända fram till midsommar. Det är nu det blir varmare och sommaren närmar sig för varje timme. Var det Nalle Puh som pratade om det där någonstans? Att det fanns ett ögonblick som var ännu bättre än stunden medan man åt honung – ögonblicket innan?

Och det här var ögonblicket före våren och sommaren.

Det fanns inga intressanta TV-program. Inte heller hittade Viktoria några intressanta filmer bland sina DVD. Hon orkade inte se om *Westway to the World* för tionde gången och hon kände inte för action. Musik kanske. Hon bläddrade genom buntarna – Oasis, Guns ’n’ Roses, Rancid, Green Day, Nirvana, Metallica, Soundgarden. Ingenting tilltalade henne just nu. Ingen musik. Och att läsa var inte att tänka på när hon blev så här speedad, det visste hon sedan gammalt.

Viktoria Andér, tjugosex år gammal och lycklig singel, såg plötsligt sig själv resa sig tvärt upp från CD-hyllan. Den rödhåriga kvinnan vacklade till när blodet rusade bort från huvudet. Hon skakade ilsket på huvudet och gick bort till köksbänken. Glöggflaskan stod kvar. Efter ett snabbt och djupt andetag svepte hon envist i sig den kalla glöggen direkt ur flaskan. Hon själv var inte där: hon svävade under taket och såg därifrån hur hennes kropp skakade ilsket på huvudet och gick bort till spegeln. I stället för att borsta genom sitt trassliga hår rufsade hon till det med händerna. Sedan letade hon i garderoben efter något som var intressant utan att se slampigt ut.

Det tog bara några sekunder innan hon fann vad hon sökte.

Pojkarna lade sig utan mer protester än vad de antog förväntades av dem. Anna tittade till dem efter några minuter. Felix läste sin fantasybok och Erik spelade något onlinespel. Erik såg hoppfullt upp när Anna tittade in; Anna skakade lätt men bestämt på huvudet och Erik gjorde en grimas men avslutade sedan spelet.

Anna gick tillbaka till vardagsrummet. Huset var byggt kring en lång korridor som gick åt höger från hallen. I korridoren fanns pojkarnas rum och Annas eget arbetsrum. Till vänster från ingången sett låg vardagsrummet.

Anna sjönk ned i soffan bredvid Anders. Hennes man såg upp på henne och log. Anna

noterade att han var inne på ytterligare en trekommafemman. Han tog en klunk och återgick sedan till TV:n.

”Vad är det för film? Svartvitt en lördagskväll?” frågade Anna.

”Ingen idé att konkurrera med melodifestivalen, så dom kör en gammal Hitchcock. Främlingar på tåg.”

”Ser ut som femtiotal.”

”Ja, typ. Den här killen vill bli av med sin fru. Han föreslår att han och den andra killen ska byta mord med varann. Så att ingen kan koppla dom till mordet.”

Anna såg på filmen i några minuter men hade svårt för att komma in i historien. Hon lät huvudet rulla på axlarna.

”Jag har lite ont i nacken”, sa hon.

”Och jag borde göra min plikt.” Anders gav henne en frågande blick och Anna försökte se oskyldig ut. Deras vanliga lek. Anders ställde ifrån sig ölburken medan Anna flyttade närmare honom i soffan.

”Sätt dig på golvet”, sa han. ”Så kommer jag åt bättre.”

Anna gled lydigt ned på golvet.

”Vill du ha ett glas vin?” frågade Anders.

Hon såg upp mot honom. ”Ja ...”

”Det finns i kylen.” Anders log retfullt men tryckte genast ned Anna när hon började resa sig upp igen. Han gick ut mot köket. När han kom tillbaka bar han ett glas vin i ena handen och en ny ölburk i den andra. Han höjde ölburken och sa:

”Femte. Är du orolig?” Han gav henne vinglasen. Anna tog emot det och drack.

”Bara för att du ska bli tjock”, sa hon.

”Inte jag. Inte med mina gener. Inte en son till Sven-Olof Bäckman. Gud har gett mig ett bra utgångsläge.” Han öppnade burken och tog en lång klunk ur den. Anna sa:

”Det finns ingen Gud.”

”Darwin då. Eller aporna tusen generationer bakåt.”

”Ja”, sa Anna. ”Hellre dom.”

Anders satte sig till rätta bakom henne. Anna blundade när hans tummar började arbeta med musklerna i hennes nacke.

Att gå till Pelles Pizza var om inte otänkbart så i alla fall definitivt inte lockande. Man kunde inte gå ut på sitt jobb. Hon gick förbi Pelles och fortsatte hundra meter bort längs samma gata. Där låg Bolaget, en större restaurang och pub i lokaler där systembolaget hade legat för många år sedan.

Viktoria hade ingen jacka med sig. Hon rös lite i den tunna blusen innan hon var framme.

Det var ett par grader kallt och blusen var inte direkt varmfodrad. Två flickor i tjugooårsåldern stod på trottoaren och rökte. Viktoria gick förbi dem, nickade åt en storvuxen vakt som glatt nickade tillbaka och fortsatte sedan in genom glasdörren.

Bolaget var ungefär halvsatt. Det fanns gott om lediga bord. Viktoria valde ett bord där hon kunde sitta med ryggen mot väggen och placerade sin handväska där. Hon tog fram sin börs ur väskan och låtsades kontrollera hur mycket pengar hon hade. Hon visste mycket väl att det var exakt sextio kronor. Tre tjugokronorssedlar. Viktoria tog dem med sig och gick till baren. Hon lämnade handväskan på bordet. Inget skulle hända.

Knubbiga lilla Lena Bolin stod i baren. Lena nickade uppåt och höjde på ögonbrynen när hon såg Viktoria. De kände varandra så pass väl att de brukade heja och byta några ord; staden var liten och alla som arbetade inom restaurangbranschen hade koll på alla andra. Viktoria såg Anneli Forsberg vid ett bord längre in och blonda Stina Sandlund i rummet innanför baren. Ingen av dem såg henne.

Kall luft drog genom lokalen. Viktoria vände sig om och såg ett sällskap på ungefär fyra killar i trettioårsåldern komma in. De skrattade och pratade, hade grundat ordentligt innan de gick ut.

”Virre. Hej”, sa Lena när Viktoria kom fram till baren.

”Hallå”, sa hon. ”Lugnt i kväll?”

”Hittills. Schlagerhelvetet. Men folk verkar vara på gång nu.” Två av de lätt berusade männen borta vid dörren hade börjat sjunga *Love Toy, Love Toy*. De upprepade frasen gång på gång medan de gjorde åtbörder som förmodligen föreställde att vara bögaktiga.

”Inget för dig”, sa Lena.

”Vad då?”

”Fiskar du inte i kväll?”

Viktoria vände sig mot henne. Hon såg Lena i ögonen och funderade för ett ögonblick. Sedan log hon.

”Got me.”

”Snygg blus.”

”För uppenbar?”

”Det lär du väl märka. Vad vill du ha?” sa Lena. Viktoria kände ett nytt luftdrag, samtidigt som de berusade männens sång närmade sig.

”En öl”, sa hon. En öl, en enda öl, var precis vad hon hade råd med utan att spräcka sin budget totalt och bli tvungen att låna och ligga back när lönen kom. Om det var fiske hon skulle ägna sig i kväll fick ölen vara betet. Med lite tur skulle någon nappa.

Viktoria fick ölen, lämnade tio kronor i dricks och vände sig om för att gå tillbaka mot

bordet. En av de sjungande männen kolliderade med henne. Viktoria höll ut ölen från kroppen – Slash och Axl hade haft en regel om att det var okej att dricka tills man ramlade omkull, men det var inte okej att spilla ut sin drink när man föll – och lyckades rädda situationen så att bara några droppar stänktes ut. Mannen som stod framför henne var nästan två meter lång. Hans näsa var knölig och ögonen skelade lätt.

”Hej”, sa han och klädde av henne med blicken.

”Knappast”, sa Viktoria och gick till sitt bord.

Anna älskade det här. Pojkarna sov eller låtsades i alla fall sova. Hon hade övat så att till och med hon kände sig nöjd med sig själv. Anders hade bearbetat hennes nacke med tummarna tills stelheten var nästan helt borta. Kunde det bli bättre? Hon hade flyttat upp i soffan och satt mer eller mindre i Anders famn, hon hade ett snart urdrucket glas vin i handen, i morgon var en ledig söndag, och både vin och make pirrade skönt i kroppen på henne.

Filmen stod fortfarande på, men Anders verkade också ha tappat intresset.

”Måste kolla en sak”, sa han plötsligt. Han gjorde fri handen som hade legat kring hennes midja och sträckte sig efter fjärrkontrollen. Han tryckte på en knapp och rutan fylldes av text-TV.

”Ska du kolla valutakurser?” Anna fnittrade till lite. Ojdå, tänkte hon. Ett enda glas vin.

”Nej ...” Anders tryckte på ett par knappar. Melodifestivalen hade fått sex sidor. Nyheten fanns redan på den första.

Sångerskan Sanna Melin vann i kväll finalen i SVTs meloditävling. Låten ”Many times” segrade efter att ha fått ett enormt antal publikröster. Segern kom trots att Sanna Melin sjöng några ord fel i refrängen, något som dock inte tycks ha stört vare sig tittare eller jury. Forts på sidan 158.

Anders tryckte på knappar.

Uppståndelsen blev stor efter Sanna Melins felsjungning i kväll. Hundratals tittare har ringt ner SVTs växel och hävdar att de fyra ord Melin sjöng fel i själva verket var ett bibelcitat, ”Mene mene tekel ofarsin”, ur Daniels bok i Gamla testamentet. Sanna Melin säger sig inte ha en aning om vad som hände.

”Lustig slump”, sa Anders efter ett ögonblick.

Anna struntade i honom. Hon tog fjärrkontrollen ur hans hand och slog av TV:n. Sedan sträckte hon sig upp på tå, kysste honom på munnen och ledde honom mot sovrummet.

Det var inte särskilt roligt. Men det var klart bättre än att sitta hemma ensam.

Viktoria satt ensam vid sitt bord och väntade. Hon var inte den typen som glatt gick fram till män och sa ”Hej, vill du dansa lite och följa med mig hem och ligga med mig sedan?” Det kunde ge killen ett överläge och Viktoria ville inte ge någon kille ett överläge förrän ... Aldrig, tänkte hon.

Vid midnatt var stället nästan fullt. De flesta bord var fullsatta. Då och då frågade någon om de kunde slå sig ned hos Viktoria. Hon använde det enkla tricket att låtsas vänta på någon och klarade sig varje gång ur situationen, även om hon såg att hon fick ett par konstiga blickar medan kvällen gick och hon förblev ensam. Ett par gamla kompisar gick förbi vid olika tillfällen; Viktoria hejade på dem utan att vara alltför inbjudande; en av dem mindes hon inte ens namnet på, och hon hade ingen lust att prata med gamla kompisar i kväll. Det mest besvärliga var ett gammalt engångs, en kille som hon inte heller mindes vad han hette. Det enda hon visste om honom var att han hade följt med henne hem och att hon fick djupa obehagskänslor vid tanken på att det skulle hända igen.

”Är du ensam i kväll?” sa han och lutade sig över bordet.

”Inte så ensam så jag behöver prata med dig”, sa Viktoria tyst. Killen – Tomas? Torbjörn? Torsten? – fick något sårat i blicken och vände sig om. Så ja, tänkte Viktoria. Nu har jag i alla fall sårat någon i kväll.

Efter Torstens eller kanske Tobbes invit fick hon vara i fred en lång stund. Hon vårdade sin öl så att den skulle räcka länge. Den var för länge sedan både varm och avslagen, men hon tog så små klunkar att den saken inte spelade någon roll. Folkströmmen gled förbi. Det började bli sent och folk fyllnade till. Hon såg någon tappa ett glas vid baren så att Lena Bolin blev tvungen att sopa och torka upp. Hon såg en av *Love Toy*-sångarna stå i ett hörn och kyssa en mörkhårig flicka, medan den andre sångaren, den fule som Viktoria hade stött ihop med, verkade sur och irriterad. Hon hörde musiken inifrån det lilla discot och såg folk gå in där och komma ut i nya konstellationer, liksom folk gick ut och rökte och kom tillbaka in i nya grupperingar. Hade varit bra att röka, tänkte hon; ett bra sätt att få kontakt med folk. Inte värt riskerna. Men ändå.

När det bara var någon halvtimme kvar till stängningsdags dök han upp. Viktoria hade tagit fram sin mobil för att inte verka alltför ensam och patetisk. Medan hon låtsades skriva ett sms hörde hon en röst som sa:

”Vet du vad det är för likhet mellan en chokladask och att ragga på krogen?”

Viktoria såg upp för att säga att den saken inte intresserade henne och att den som hade talat var lika ointressant. Hon ändrade sig och såg på honom i ett par sekunder.

” ... Nej”, sa hon och låtsades att hon inte hade hört skämtet förr.

”Från början är allt bra”, sa mannen som stod vid bordet. ”Men mot slutet finns det bara några äckliga spritindränkta saker kvar i hörnen.”

Något år under trettio. Välklädd utan att vara prålig. Såvitt hon kunde avgöra var han också

rätt vältränad. Tänderna såg friska ut och han luktade inte illa, i alla fall inte på det här hållet. Hans lite slitna hår var hopsatt i en hästsvans. Viktoria tog in alltsammans på ett ögonblick och bestämde sig lika snabbt.

”Menar du mig?” sa hon och höjde på ögonbrynen.

”Inte än”, sa mannen. ”Men vi kanske kan samarbeta. Vill du ha något att dricka? En avslagen öl till?”

Viktoria tänkte efter.

”En Long Island”, sa hon.

”Ice Tea? Dricker du sånt?” Han verkade bli intresserad.

”Try me.”

Killen hette Tommy. Hon talade om sitt eget namn och undrade hur snart han skulle glömma det. Han kom tillbaka från baren med två stora och immiga glas och gav det ena till Viktoria.

”Länge sen jag drack Long Island”, sa han. ”Vad är det i dom? Åttor?”

”Det ska vara tior. Fem tvåor. Vodka, rom, gin, tequila och Triple Sec.”

”Och lite cola för färgen, såg jag.”

”Och limejuice för att dölja spritsmaken.”

Tommy smuttade försiktigt.

”Du har rätt, Viktoria”, sa han. ”Skål.” Han sträckte fram glaset mot hennes och sa: ”Vi sveper väl dom här och tar en till?”

Efter det var det lätt. Tommy bjöd på ytterligare en Long Island och sedan på en fyra gin och tonic – vid det laget behövde ingen av dem tio centiliter sprit till.

Tommy visade sig vara precis lagom trevlig och lättpratad. När ljusen i taket började blinka tyckte Viktoria att det var dags för henne att göra en insats. Tommy hade ändå bjudit på drinkar.

”Vill du ha en kopp te?” sa hon.

Anna låg på mage på sängen och njöt medan Anders fortsatte sin massage över hela hennes kropp. Hon blundade och njöt och föreställde sig att hon var en turkisk haremsdam. Anders hade tagit sig in genom att låtsas vara eunuck men var det i verkligheten inte alls ...

Det var bra att de hade sitt sovrum nere i källaren. Om någon av pojkarna vaknade skulle de höra stegen i trappan och ha några sekunder på sig. Hon och hennes falske eunuck.

”Oljan?” viskade Anders.

”Inte i dag”, viskade Anna tillbaka. ”Jag har nyss bytt lakan. En annan gång.”

Anders svarade inte. Hans händer började leka med henne. Anders kände till henne lika bra som hon kände till sin tvärflöjt; han hade total koll på alla klaffar, överblåsning, fladdertunga. Han spelade henne som ett instrument innan han till slut brydde sig lite om sig själv och gled in i henne.

Det var fortfarande musik. En duett som de hade framfört tusentals gånger. Rytterna flödade och ebbade, tilltog och avtog, vågor i ett långsamt crescendo.

Några minuter senare red Anna på Anders. Båda blundade när hon stönade lågt och spände hela kroppen. Hon tänkte på eunuckens kroksabel och sjönk ihop över Anders i samma ögonblick som han följde henne. Hon bet honom lätt i halsen och han gav ifrån sig ett förvånat läte. Anna låg kvar orörlig över honom i några sekunder.

”Gjorde jag dig illa?” viskade hon sedan.

”Nej. Det var skönt.”

Anna öppnade ögonen. Klockan vid sängen visade 01.32. Hon gick ut till den lilla toaletten i källarvåningen för att torka av sig. Det var obehagligt att få fläckar i sängen. Hon tog ett p-piller och var glad över att hon hade dem.

När hon kom tillbaka verkade Anders redan ha somnat. Hon stod tyst ett ögonblick och såg på honom. Han andades djupt och jämnt. Inga andra ljud hördes i huset. Anna kröp ned i sängen och bökte sig in i hans famn. Han muttrade något som hon inte kunde uppfatta. Hon struntade i att fråga och blundade i stället. Bättre än så här kunde man knappast ha det.

Han klädde av henne snabbt och bestämt. Viktoria gillade det. Hon gillade också hans sätt att hantera situationen när de kom upp i lägenheten. ”Oj, teet är visst slut”, hade Viktoria sagt efter att ha låtsats se efter i skafferiet. ”Och inget vin heller.” Och Tommy hade svarat: ”Så det kan bli” och sedan dragit in henne i sovrummet.

Han var intensiv och det gjorde henne intensiv i sin tur.

När de hade hållit på en stund och han stod på knä bakom henne drog han henne plötsligt i håret. Viktoria stönade ofrivilligt till. Stönandet var verkligen ofrivilligt, helt äkta. Det bara kom. Det var så oväntat när han stötte och samtidigt omilt drog hennes hår bakåt.

”Gillar du det?” sa han lågt bakom henne.

”Mmm ...” Hon visste inte riktigt vad hon skulle säga och försökte få ljudet att låta som ett stönande till utan språklig innebörd.

”Vill du att jag ska binda dig?”

Det klack till i Viktoria. Hon sköt höfterna bakåt så hårt hon kunde. Tommy stötte tillbaka. Hon kunde se det framför sig. Han skulle binda hennes händer på ryggen och tvinga upp henne just så här, men i ett läge där hon inte kunde stödja sig på händerna. Hon skulle vara fullständigt utlämnad. Han skulle kunna dra henne i håret och –

”Vill du det?” Han lät ordentligt upphetsad nu.

Viktoria stötte tillbaka ett par gånger till.

”Kanske en annan gång”, viskade hon sedan. ”Det är bra så här.”

Det pirrade till vid tanken. Men hon kände inte den här människan alls. Hon hade ingen lust att bli hittad strypt eller hängd tre dagar senare. Eller ihjälsvulten om tre veckor. Whatever.

Strax efteråt insåg hon att det inte skulle gå för henne. Hon stod fortfarande på alla fyra och kastade en blick mot sängbordet. Klockan var 01.32. Viktoria spelade ut sitt register ordentligt. I stället för spontana stönanden använde hon ord som *Ja, Gud, Hårdare, Mera*. Det dröjde inte länge innan Tommy krökte rygg över henne.

Hon var glad för att hon hade tvingat på honom en kondom.

Tommy var bra efteråt också. Viktoria lyckades hålla blicken stadig medan de bytte några ord. Hon var glad för att det inte snurrade i huvudet. En öl, räknade hon snabbt. En öl och tjugo centiliter sprit ... nej, tjugofyra. Ginen också. Det var mycket men inte anmärkningsvärt.

”Jaha”, sa Tommy när han hade fått på sig kläderna. ”Jag ringer väl sen.”

”Gör det”, sa Viktoria. Hon såg upp i hans ögon från sängen och de delade ett ögonblick av telepati. Ingen av dem hade lämnat ut sitt telefonnummer. Eller ens talat om sitt efternamn.

Det stod visserligen Viktoria Andér på dörren. Och nere i trappan. Och på porttelefonen. Och hon var den enda Viktoria på Trastgatan 23. Hon visste att Eniro visste. Men det oroade henne inte. Den här killen kunde reglerna. Han skulle inte ringa om han inte fick hennes nummer.

Fan, tänkte hon när dörren hade slagit igen och hon hörde hans steg eka i trappan. Jag missade chansen.

Nej, talade hon om för sig själv igen. Du avstod. Du kan inte ta risker med folk du inte känner.

Jag skulle vilja ha en fast partner. Någon som man kan leka med utan att behöva vara otrygg. Utan att oro sig för att dom blir galna och sliter fram kniven.

Viktoria vred oroligt på sig i sängen. Fan, tänkte hon igen. Ljuset var på i köket. Hon steg upp, tog upp kläderna som låg i korvar på golvet och lade dem i en fåtölj. En liten insats. Hon gick ut i köket och drack ett stort glas vatten. Efter ett par sekunders tvekan drack hon ett till. Hon släckte ljuset och gick till sängs.

Jag skulle vilja ha en fast partner, tänkte hon innan hon sjönk ned i alkoholdrömmarna. Någon som man kan ha trygg sex med. Jag skulle vilja slippa det här raggandet. Jag önskar att jag vore Anna.

Anna kunde inte sova. Hon gjorde allt utom att räkna får. Hon räknade sjutakterna i Dutilleux, en-två-tre, en-två, en-två, om och om igen.

Lite mjölk. Helst borde den vara varm. Det skulle lura hennes kropp att tro att hon var baby igen. Men nu var klockan snart tre och hon orkade inte böka med mikron. Hon hämtade sitt vinglas från TV-bordet och sköljde det i diskhon. Ekonomiskt, tänkte hon. Jag spar lite disk. Sedan drack

hon ett helt glas mjölk. Smaken var lite unken.

Hon gick och lade sig igen. En-två-tre, en-två, en-två, en-två-tre, en-två, en-två ...

Det fungerade inte. Varken mjölken eller sjutakterna.

Anna satte sig plötsligt upp i sängen. Hon ville inte vara sömnlös. Hon såg på Anders, som sov lika tungt som vanligt och inte alls verkade ha märkt att hon hade varit uppe. Han andades rytmiskt och jämnt. En liten del av henne försökte pressa in ett par sjutakter för varje utandning. En-två-tre, en-två, en-två.

Allt var bra. Hon var trettiofyra år gammal och hade en underbar man och två ljuvliga söner. Hon arbetade med musik, det hon älskade mest i hela världen, utom kanske just sin familj. Jobbet var välbetalt och hon bodde i den här fina villan. Om några veckor skulle det bli sommar.

Men hon kunde inte sova.

2

De var fyra stycken. Alla var medelålders och stadigt byggda, för att inte säga feta. Minst två av dem hade ovårdade hästsvansar, vilket mycket väl kunde ha med Tommy att göra. Så snart hon såg hästsvansarna förstod hon att de var bikers och såg de svarta skinnvästarna över nötta T-tröjor och urblekta jeans. Till skillnad från Tommy luktade de inte alls gott – de luktade svett, cigarettök och öl medan de höll fast henne. Hon försökte slita sig loss men visste genast att det skulle vara omöjligt. Två av dem höll fast hennes armar och tvingade henne bakåt. Hon försökte hålla balansen men snubblade till. De lade omilt ned henne på marken, eller kanske golvet i bikergängets klubbhus, och höll fast henne där. Hon slingrade sig fortfarande för att komma loss medan de två andra trevade efter hennes fötter. Hon sparkade vilt och träffade en av dem klockrent i ansiktet i samma ögonblick som hon insåg att hon hade skor med höga och sylvassa klackar. Mannen var en av dem med smutsig hästsvans. Klarrött blod strömmade från ett sår vid munnen men han verkade inte ens irriterad. Han log bara med fula tänder och mumlade något som drömmen inte formulerade tydligt, något som borde ha handlat om *smutsiga lilla och få vad du förtjänar*. Ett ögonblick senare hade de slitit av henne skor och byxor och hon låg på det kalla golvet – ja, de var inomhus – i bara ett par små trosor.

Mannen som hon hade sparkat reste på sig och började öppna bältet.

Några sekunder senare spändes Viktorias kropp hårt fyra eller fem gånger. Hon stönade inte, eftersom hon inte hade någon publik. När det var över låg hon stilla och fortsatte att blunda.

Hon ångrade lite att hon inte hade tagit chansen och låtit Tommy leka med henne i går kväll. Risken för att han skulle vara Hannibal Lecter var en på miljonen. På sin höjd. För några år sedan skulle hon aldrig ha tvekat.

Det kändes som om hennes liv hade varit roligare då. Men å andra sidan levde hon fortfarande i efterdyningarna av den perioden – alla påringningar på porttelefonen i tid och otid, alla gamla ligg som kunde dyka på henne när hon gick ut, alla viskningar bakom ryggen. Hon hade i och för sig inga bevis för viskningarna, men det var inte så många saker som talade mot dem och det kändes säkrare att utgå från att de fanns där än att chansa på motsatsen.

Säkrare. Hon kanske började bli gammal. Det var en underlig rävsax – spänningen i leken låg just i att vara en aning, bara en liten aning, osäker på killen. Om man kände killen väl, om man var alldeles säker på att man kunde säga nej i vilket ögonblick som helst, så försvann förstås en del av spänningsmomentet. Man kanske, tänkte Viktoria, kunde göra ett slags personundersökningar på killar. Men även om det hade funnits något slags byrå som hade tagit på sig sådana jobb mot en summa kontanter i handen, inga frågor ställda och absolut diskretion, så skulle ändå vetskapen om att den här mannen var helt ofarlig innebära att situationen blev ... ofarlig. Och alternativet var

alltså att ta risker med okända. Hon kanske borde ha druckit en Long Island till. Men hade hon gjort det så skulle Tommy också ha gjort det, och hennes erfarenheter av killar efter tre Long Island hade oftast inte gett någon mersmak. Dessutom var hon inte säker på att hon ville ge sig in i en spiral där hon söp ned sig så att hon tappade kontrollen för att våga ta reda på om hennes engångsligg skulle nöja sig med att leka med henne på det sätt hon själv föredrog eller om de skulle överraska henne med att ta fram en motorsåg.

Nåja. Hon fick vara nöjd med gårdagen ändå. Den hade bara kostat tre tjugor och hon hade fått det hon ville ha.

Viktoria steg upp. Sängen var låg och bred, en gammal IKEA-dubbelsäng där hon hade kortat benen till taxhöjd. Mellan sängen och väggen stod ett lågt bord med en lampa med röd skärm på. På väggarna satt två stora affischer med Guns.

Än en gång flöt det förbi henne att folk måste ha en hel del att säga om henne, och än en gång sköt hon utan ansträngning bort de tankarna.

Hon drog isär klädkorvarna i fåtöljen från varandra och slängde dem i tvättkorgen. Letade fram trosor och ett linne ur garderoben och satte på sig dem. Hon gick fram till fönstret, drog upp persiennen och såg ut över sin stad.

Viktorias lägenhet låg på Trastgatan, en av de fågelgator som fyllde kvarteren mellan gågatan i centrum och hamnområdet. Bara två hus bort korsade Trastgatan den gata som förr hade hetat Centrumgatan men som för tjugo år sedan hade fått byta namn till Olof Palmes gata. Läget var perfekt; Viktoria kunde gå till centrum på någon minut, men i det här området var det ändå för det mesta tyst och lugnt som i en sömning förort. Det var bara under gatufestivalen på somrarna som folk stimmade och skrek inne på den här gatan, och då brukade Viktoria ändå alltid arbeta. Eller själv stimma.

Viktoria drog på sig mysbyxor och tofflor. Hon gick ut köket och nickade för sig själv. Det fanns lite disk kvar, och en tom flaska glögg, men inga tekoppar eller annat tjafs som skulle ha kunnat drabba henne om Tommy hade varit mer inställd på att man måste prata först. Köket var modernt och ljust. Det enda hon saknade var en diskmaskin och därför åt hon hemma så lite som möjligt. Bortsett från diskmaskinen var lägenheten exakt vad hon ville ha, även om hennes syster hade gjort en av sina miner när hon fick veta vad Viktoria betalade i månaden. Anna ville inte förstå att man betalade lika mycket för läget som för kvadratytan.

Hennes handväska stod kvar på diskbänken. Börsen låg naturligtvis kvar – hon skulle ha hört om Tommy hade smugit in i köket i går kväll, och det hade han verkligen inte gjort. När de var klara hade han inte stannat kvar i lägenheten längre än absolut nödvändigt, alltså den tid det tog att få på sig kläderna och ljuga om att ringa senare. Viktoria höjde på ögonbrynen när hon insåg att Tommy verkade mer och mer sympatisk ju mer hon tänkte på honom.

Hon kollade mobilen. Ett obesvarat samtal. Det var ingen fara. Samtalet var från Tessa på jobbet och hade ringts för ungefär en halvtimme sedan. Antagligen var det den diskreta ringsignalen som hade väckt henne. Hon struntade i att ringa upp. Om de ville henne något från jobbet fick de ringa igen.

Klockan var halv tolv. Viktoria satte på vatten och tog fram teet som hon inte hade nämnt för Tommy. Däremot hade hon ont om bröd. Hon fick nöja sig med ett par skorpor med apelsinmarmelad. Det var i alla fall en del av kostcirkeln.

Okej. Hon räknade efter. Lön den femtonde. Just det, insåg hon, det var valborgsmässoafton i dag. Hon skulle klara sig utmärkt bra utan brasor, manskörer, svartbrända korvslamsor och barnungar som tyckte att det roligaste som fanns var att kasta smällare mellan benen på folk. Hon skulle inte heller sakna att jobba i kväll. Många av stackarna som inte hade någon partner att kremera falukorv med skulle i stället hamna på Pelles och ge nya innebörder åt ordet patetisk.

Femton dagar kvar till lön. Efter skatt och hyra – hon hade aldrig skaffat några studieskulder – fick hon kvar ungefär åtta tusen. Av förra månadens lön hade hon nu bara artonhundra kvar. Hundratjugo kronor om dagen, räknade hon snabbt ut i huvudet. Det innebar att hon snarare fick ägna sig åt Billys pizza än åt restaurangmat de dagar när hon inte kunde få personalmat hos Pelle.

Men, tänkte hon, hon hade ändå sparat lite pengar på att Tommy bjöd i går kväll. Om hon köpte några Billys och lite bröd och smör ... kanske tvåhundra kronor ... sextonhundra kvar ... fortfarande någon krona över hundra per dag. Och om hon sen åt hos Pelle så ofta hon kunde ...

Så var det inte omöjligt att hon kunde få några hundra över.

Viktoria log skevt. Det var långtifrån första gången och hon var ytterst väl medveten om att hon höll på med att lura sig själv. Men det gjorde ingenting. Hon var värd en liten belöning.

Men varför? tänkte hon medan hon ställde undan sin minimala frukost och bytte kläder. Varför skulle hon ha en belöning?

Fråga inte så dumt, sa en annan del av henne. Alla är värda en belöning då och då.

Hon gick till Åhlénsvaruhuset, det enda som hade öppet på söndagar. Det var lite halt på Trastgatan, men på Palmes gata och den korsande huvudleden Ringvägen hade det mesta av snön tinat bort, och trottoarerna var väl sandade. På ett par ställen satt handtextade skyltar och varnade för istappar. Viktoria gick lydigt små svängar förbi avspärningarna.

Hon hoppade till när något exploderade bakom henne. Sedan förstod hon vad det var och gick vidare utan att se sig om. Valborgsfirandet hade börjat.

Palmes gata kantades av affärer och restauranger, med bostäder på de övre planen. I korsningen mellan Palmes gata och Ringvägen fanns en fontän med en staty. Hon svängde vänster där, gick förbi Bolaget utan att titta in genom de mörka fönstren och fortsatte bort till Åhléns. Precis när hon kom fram till dörren såg hon en före detta pojkvän – Rasmus, Rudolf eller något liknande –

närma sig från andra hållet. Hon låtsades se på armbandsuret som hon inte hade, vände snabbt om, gick tillbaka hela vägen längs den stora huskroppen och fortsatte runt till ingången på andra sidan. Det var lugnare där. De enda hon mötte var ett par familjer med barn som grät och skrek för att de inte hade fått tillräckligt mycket smällare att leka med.

Det var nästan varmt i luften. En månad till sommaren. Sedan skulle det bli ohyggligt kvavt i köket på Pelles och hon skulle aldrig hinna ligga i hamnen och sola.

Inne i affären såg hon Rasmus igen och dök in bakom ett skepp. Hon höll sig i utkanten av lokalen medan hon arbetade sig bort till damkläder. Väl framme konstaterade hon belåtet att ingen annan tittade på kläder just nu.

Hon letade. Hur mycket skulle hon unna sig? Trehundra? Femhundra? Det var inte läge för någon klänning, men den saken gjorde ingenting eftersom Viktoria nästan aldrig använde klänning eller kjol. En topp, tänkte hon, en topp i stil med blusen som hade tjänat sin uppgift så bra i går kväll. En topp kunde hon hitta för ett par hundra. Hon gick bort till ett roterande ställ och bläddrade en stund.

Där. Svart glansigt material, med silverfärgade inläggningar. Kanske lite väl uringad. Risk för att bröstet skulle se mjåkiga ut. Men priset var rätt. 179 kronor.

Hon tog med sig toppen, såg sig omkring, ingen i närheten, och gick bort till provrummet i närheten.

Spegelbilden gjorde henne osäker. Hon försökte vara sin egen pushup genom att hålla ihop bröstet. Det var trångt inne i den lilla hytten. Hon lämnade själva hytten, drog från draperiet i den lilla gången utanför och såg sig omkring. Den enda som syntes till var en butiksanställd i röd dress som staplade T-tröjor i högar. Viktoria gick ut och såg en spegel i närheten. Hon ställde sig framför spegeln och agerade pushup igen. Det var svårt att säga.

”Du”, sa hon till kvinnan i rött. ”Ursäkta. Kan du komma hit och titta?”

”Gärna.” Kvinnan lade ifrån sig en bunt tröjor och kom fram till Viktoria. Viktoria stod kvar framför spegeln, höll ihop bröstet med händerna och vred sig hit och dit.

”Jag gillar den här toppen”, sa Viktoria. ”Tror jag. Men jag är inte riktigt säker ... tror du att mina bröst ser ynkliga ut?”

Expediten tog ett steg bakåt och såg begrundande på henne.

”Med pushup, antar jag att du menar?”

”Självklart.”

”Med pushup är det nog inga problem. Du får lite klyfta bara du håller händerna så där. Och känns det smått får du väl lägga något i behån.”

”Jag är inte så förtjust i att göra det”, sa Viktoria och såg sig i spegeln igen. ”Det känns lite som fusk.”

”I så fall är väl pushup också fusk”, sa expediten.

Viktoria studerade sin spegelbild. Vad kvinnan sa var alldeles sant. Hon började tycka bättre och bättre om toppen ju mer hon såg sig själv i den. Den kändes rätt. En bra belöning.

”Jag tar den”, sa hon.

”Men hej”, sa en röst bakom Viktoria. Viktoria vände sig snabbt om. Hon hade stått lite snett i förhållande till spegeln, halvt vänd mot expediten i rött, och inte sett paret som närmade sig från andra hållet.

Hennes syster med man. Anna och Anders.

”Hej på er”, sa Viktoria. Hon vände sig mot spegeln igen för att i görligaste mån slippa ögonkontakt. Anna flyttade givetvis på sig så att deras blickar möttes i spegeln.

Hur mycket hade Anna hört av samtalet med expediten? Viktoria flöt ut ur sin kropp och svävade ovanför gruppen. Anna och Anders hade kommit förbi skeppet med underkläder som löpte längs väggen. Låg musik spelade i bakgrunden och inga andra människor syntes till.

Anna hade förmodligen hört vartenda ord.

”Du är jättefin i den”, sa Anna. Uppe under taket såg Viktoria ned på sin syster bredvid sig och kunde inte se något än Annas perfekta bröst – C-kupor, visste hon sedan förr, i stället för hennes egna B, och dessutom toppiga som på en sjuttonåring trots att Anna hade ammat två barn. Hennes perfekta syster med sin perfekta kropp och sin perfekta familj och sitt perfekta liv.

”Eller hur?” sa Viktoria. ”Jag tycker det också. Jag har just bestämt mig för att ta den.”

”Ja”, sa hennes perfekta storasyster. ”Jag hörde att du sa det.”

Viktoria tänkte: Shit, shit, shit.